

АЛЕКСАНДЪР ФОЛ
ПРОУЧВАНИЯ ВЪРХУ ГРЪЦКИТЕ ИЗВОРИ
ЗА ДРЕВНА ТРАКИЯ
V. ГЕНЕАЛОГИСТИ И МИТОГРАФИ
ОТ V—IV В. ПР. Н. Е.

ALEXANDRE FOL
ÉTUDES DES SOURCES ÉCRITES GREQUES SUR LA
THRACE ANTIQUE.
V. LES GÉNÉALOGISTES ET LES MYTHOGRAPHERS
DU Ve—IVe S. AV. N. E.

Рецензент

доц. *Маргарита Тачева*

Редактор

проф. *Велизар Белков*

В студията са включени десет генеалогисти и митографи от V и IV в. пр. н. е., в чиито фрагменти се съдържат сведения за Тракия и за траките. Тези автори са Хекатей от Милет, който е представен с извадка от своите „Генеалогии“ (останалите фрагменти са разгледани у Ф о л. Проучвания I), Акусилаи от Аргос, Ферекид от Атина, Хеланик от Митилена на остров Лесбос, Харон от Лампсак, Дамаст от Сигейон, Симонид от Кеос, Андрон от Халикарнас, Асклепиад от Трагил и Бион от Проконес. Разборът на текстовете е извършен по изданието на Якоби с изключение на трите фрагмента от Харон, който не е поставен от него в състава на генеалогистите и митографите от V—IV в. пр. н. е. (?). Фрагментите на Харон са извлечени от Плутарх и от Атеней.

Двадесет от всичките тридесет и три откъса са от Хеланик. Неговите текстове образуват относително компактна група от данни, които се въвежда в историографията за пръв път; досегашните позовавания на Хеланик са предимно в езиковедската литература. Тази обща констатация остава в сила и за другите автори.

По-възрастен от Херодот и от Тукидид, Хеланик е автор на „Форонида“ (митичната история на първия аргоски цар Фороней), на „Девкалиония“ (митичната история на спасилия се от потопа Девкалион, елинския прародител), на „Атлантида“, на етно-географски очерци, на „Троянски дела“, на „Персийски дела“, на „Скитски дела“, на „За основавания на градове“, на „Варварски обичаи“ и др. Това огромно творчество е документ за достойнствата и значението на ионийската етиологическа проза в елинския духовен живот. При разбора на текстовете на Хеланик тази оценка винаги тежи. Тя се отнася, макар и повече като следствие от традиция, която вече се антикваризира, и за другите автори. Тяхното творчество е белязано обикновено от предвзет аристократически интелектуализъм, който противостои на причинното мислене, защитено от Тукидид.

Поради това фрагментите са анализирани, а изводите — поднесени с изострена предпазливост.

* * *

I 1. Текстът на схолиаста, който предшества фрагмента на Хекатей, е следният: ὁ δὲ Τηϊος Ἀνδρῶν φησὶ μίαν τῶν Ἀμαζόνων φυγεῖσθαι εἰς Πόντον γήμασθαι τῷ τῶν τόπων ἐκείνων βασιλεῖ, πίνουσάν τε πλεῖστον οἶνον ὀνομασθῆναι Σανάλην, ἐπειδὴ μεταφραζόμενον τοῦτο σημαίνει τὴν πόλιν πίνουσαν . . .

Анекдотичният разказ е предаден от Андрон и от Хекатей. Той е рязомиран от схолиаста след II—I в. пр. н. е., записан е в ± 500 г. пр. н. е.

за пръв път и презсъздава легендарното наследство на местното южно-понтийско население, усвоено от ионийските колонисти най-рано към VIII в. пр. н. е.

Тракийското население от Боспора до р. Сангарий (дн. Сакария) през Херодотово време е назовано витини и тини (Ф о л, Прочувания II, 16—17); през елинистическата епоха тракийският език показва известни локални особености спрямо езика на европейските траки, което личи от антропомичните данни (L. R o b e r t, Index commenté des noms des personnes dans: N. F i g a t t i, Les stèles funéraires de Byzance gréco-romaine, Paris, 1964, 149). Това население е поставено в една етнокултурна и етно-лингвистична общност с амазонките. Реалността на представата се състои в доловените същностни разлики между йонийската култура и културата на племената от понтийско-кавказкия басейн; антитезата се подсилва у H e s u s h. *σάναλτιν'οἰβολότην, Σκίθια*, където същата глоса приобичава скитите към траките и амазонките.

Σανάτιη е местно име от Малоазийска Тракия, което се включва в тракийската топонимия. У D e t s c h e w. 420 то не стои; там и самата глоса е поставена под съмнение (?).

II. 1. II 2. Двата фрагмента принадлежат към легендарната традиция от втория слой данни в епоха, т. нар. Омиров слой (Ф о л, ПИТ, 38—68), който се разполага в предколонизационния период. Брачната връзка на Орейтия, дъщерята на атинския цар Ерехтей, с Борей в Тракия е контаминирана въз основа на тракийското присъствие в Елада и Атика; тя отразява обаче и по-дълбоки културно-религиозни отношения в тракопеласгийския кръг от югозападна (по-късна) Тракия, Тесалия, Фокида и Атика с наслояващите се елини (Ф о л, Прочувания III).

III 1. Фрагментът предава устната полулегендарна традиция, усвоена от йонийците в предколонизационния период и при първите им контакти с тракийското население по южния и по западния бряг на Понта.

Най-древната версия на мита за Финей е у H e s. fr. 151, по която слепият пророк е цар на Салмидес; тя е възпроизведена от A e. s. c. h. Eumen. 50 и от S o p h. Antig. 679, 966—967. Ферекид в разглеждания фрагмент, Хеланик (IV 16), A p o l l. R h o d. II 178—181, и A g g i a n. Bith. 20 локализира владението на Финей общо в Северозападна Мала Азия (Витиния, Пафлагония или Мариандиния).

Първата група автори възсъздават ранните представи за враждебните тракийски крайморски владетели от периода на микенска Тракия и след него, вторите изграждат генеалогията на царя на основата на връзката витини — тини в Мала Азия, като прехвърлят там локализацията на царството. В случая топонимът *Φυνίς*, нос на западния бряг на Понта (дн. Ийнеадабурун) над Салмидес, е едновременно и остров при витинския бряг (S k u l. 92) и позволява изместването, което за Ферекид е без трудности, понеже етнонимът *Φυνοί* ще се появи в Европа за пръв път едва у X e n. Anab. VII 5,12.

Ако Ферекид „казва [H e s. fr. 52, 151]“ в шеста книга, че траките в Азия са тини и пафлагони, „а други казват“, че децата на Финей са Гин и Мариандин, то съобщенията имат стойност сега засега само като допълнение към общото състояние на тракийския етнос отвъд Боспора. При-

надлежността на мариандините към тракийските племена у Strab. VII 3,2 не предизвиква съмнение, макар че и те според него са изселници от Европа (?), както и останалите малоазийски групи.

Етнонимът *Μαριανδύνοι* може да влезе в тракийските езикови остатъци.

IV 1. Фрагментът предава устната полулегендарна традиция за разселването и движението на тирените (тирсените) към устието на р. Спинет на адриатическото италийско крайбрежие, оттам през града Кротон към Тирения (Етрурия, дн. Тоскана). Версията е известна и по нея миграцията се датира през втората половина на IX и в началото на VIII в. пр. н. е.

Разказът на Хеланик във „Фороида“ сега позволява да се въведат нови хронологически уточнения. Съобщената династия на родоначалника Пеласг е представена освен от него и от Фрастор, от Аминтор, от Тевтаמיד (най-добре измежду различията) и от Нанас, при който пеласгите-тирени били прогонени. Миграционната група започва движението си след края на карийската таласократия в Източното Средиземноморие и при началото на трайното елинско (йонийско) настъпване на материка и по островите.

Краят на карийската таласократия по хронологията на Dio d. VII, fr. 11 е в ± 850 г. пр. н. е. най-рано, ако се приеме 1285—1275 г. пр. н. е. за време на Троянската война, и в ± 830 г. пр. н. е. ако датите на войната останат по Блеген в 1265—1255 г. пр. н. е. Първото е по-вероятно и сега (вж. хипотезата у A l. F o l. Les grandes périodes de l'histoire thrace. Actes du IIe Congrès International de Thracologie, Bucarest, 1976, sous presse), защото петте поколения пеласгийска династия у Хеланик заемат ± 250 -годишен легендарен период, при което царуването на митичния епоним Пеласг ще бъде върнато назад в ± 1100 г. пр. н. е. Едромащабната датировка съвпада със съобщението на Диодор, че 92 години след Троянската война пеласгите владеели морето, т. е. между 1275 и 1183 г. пр. н. е., или в ± 1190 г. пр. н. е. Към това време започва по Диодор 79-годишната тракийска таласократия, чието начало у хронографа щастливо съвпада с появата на керамиката Троя VII в 2 именно в ± 1190 г. пр. н. е. Краят на тракийската таласократия съвпада с началото на царуването на митичната пеласгийска династия вече на материка. Нейната предистория следователно лежи в тракопеласгийското разсейване в Източното Средиземноморие, когато започва компактното им обособяване в най-южните части на Балканския полуостров. Там ги откриват като реликт Херодот и Тукидид (Ф о л, Проучвания III) и по-точно, според изричните им внушения, след Троянската война в Тесалия, сиреч към края на XII в. пр. н. е. или в ± 1100 г. пр. н. е. Това изрично е посочено чрез брака на Пеласг с Менипа, дъщеря на речния бог Пеней (р. Пеней, където лежи границата между Тесалия и Беотия).

Появата на Пеней е второто стойностно сведение на Хеланик, защото, от една страна, трако-пеласгийският централен етнокултурен район е Тесалия и, от друга, защото там се извършва първият исторически засвидетелстван контакт на разселващите се елини (йонийци) с по-старото население (Ф о л, Проучвания IV, към фр. 217; по-долу IV 7).

Версията на Мирсил у Dio n. H a l. I 28,4 е неприемлива; съдържащите се в нея сведения заедно с проблема за появата на името Кротоне и в Тракия са разгледани у Ф о л, Проучвания III.

IV 2. Фрагментът съдържа типонима Σάλμος, град в Беотия. Областта принадлежи към трако-пеласгийския етно-културен кръг до втората половина на IX в. пр. н. е. и затова отразената у Хеланик устна полублеендарна традиция датира Салмос в периода XII—IX в. пр. н. е. Пак с Беотия е свързан хероят Σάλμος у P a u s. II 4,3 (срв. P a u s. IX 34,10 и P i i n. NH V 29).

Σαλμ-/Ζαλμ- е първа съставка в тракийски лични и местни имена (D e t s c h e w, 414), но Σάλμος като субстратен топо- и антропоним не е включен в тракийските езикови остатъци. На основание на хипотетичното езиково и сигурното културно трако-пеласгийско койне той принадлежи към тях, както и другите явно субстратни имена в тракийски като Σαλμυδη-σ(σ)ός.

IV 3. Фрагментът обрисова събития след Троянската война във времето на поколението след Еней, т. е. през втората половина на XIII в. пр. н. е. Основан тогава от Скамандър и Асканий, сина на Еней, троянският град Арисбе става митиленска апойкия след ±850 г. пр. н. е. Версията на Кефалон не противоречи особено на подобна хронология, защото се разполага общо във времето на пеласгийско-тракийската таласократия до края на XII в. пр. н. е.

Градът Арисбе в Трояда е действително познат в преобладаващия слой данни на епоса (H o m. II. II 836, VII 13), но изворът на Хеланик е етиологическата генеалогия в устната традиция. Той се присъединява към обяснението на Кефалон, но назовава дъщерята на Тевкр не Арисбе, а Βάτεια по конектурата на Меурсиус и на Салмазиус. Тази конектура обаче се гради от двамата палеографи върху сведението в същия фрагмент, че Тевкр е критянин и на критски диалект най-приемлива ще бъде формата Βάτεια (M ü l l e r. FHistGr I, fr. 130, p. 63); четенето им се основава и на FGrHist I 4 F 24a, където по цитат на Стефан Византийски Хеланик в първа книга на „Троянски дела“ съобщава Βατίεια τόλος τῆς Τροίας . . . κέκλυται ἀπὸ βατείας τινός.

Възстановката е много спорна. Най-напред не е сигурно от текста на фрагмента IV 3 дали и за Хеланик освен за Кефалон Тевкр е критянин (вж. и FGrHist I 4 F 24c). Цитатът на Стефан Византийски, приведен току-що, е съмнителен и заради обръканите Βατίεια/Βατείας τινός (?), и заради другото обяснение ἢ ἀπὸ τοῦ πάτου τῶν ἰππων ἠγοῦν τῆς τροφῆς, τροπῆι τοῦ π εἰς β ἢ ἀπὸ τῶν βάτων, което е нормална грешка. Особено трудно може да се поддържа конектурата <B> ἀτειαν срещу всички основни кодекси, където разночетенията ἀτειαν R ἀτειν P. В същност тези форми са най-близо до ατίας, ατις, αττις, αβης, ατια и пр. и по-добре се свързват с малоазийската езикова среда (D e t s c h e w, 8).

Във всички случаи името на града е Арисбе/Арисба. Топонимът се среща на Лесбос (S t r a b. XIII 1,21) и в Беотия (S u i d. s. v.), т. е. по територията на трако-пеласгийската общност; топоним *Βατεια/*βατίεια и подобно лично име не могат да се приемат. Сигурността на заключението се увеличава и от хидронима Ἄρισβος, река в европейска Тракия, приток на Марица и „близо до траките кебрени“ (S t r a b. XIII 1,21; срв. S t e p h. В у z. 119,3). Троянският Арисбе/Арисба лежи между Перкоте и Абидос на брега на Хелеспонта, както гласи изпуснатото (?) от Якоби изречение в същия фрагмент: . . . μεταδὲ Περκώτης καὶ Ἀβύδου.

На Лесбос Арисбе/Арисба е дъщеря на Макар или на Мероп, в Трояда — на Тевкр. И на двете места тя се свързва от генеалогистите с трако-троянския кръг чрез Дардан и чрез Александър (срв. още A p o l l . III 147). Този кръг обхваща в текста Самотраки, Лесбос и Трояда от времето непосредствено след Троянската война.

IV 4. Фрагментът се датира приблизително както предишния, защото е от първа книга на Хеланиковите „Троянска дела“. Допълнението на Ефор увеличава сигурността за продължителното предколониционно съществуване на местно селище в южния край на Тракийския Херсонес назад от средата на VI в. пр. н. е.

Κρήθωτη (поправката на Диндорф е точна) е местно име, което принадлежи към трако-троянската културно-езикова среда. То не стои в компендиума на Дечев, поради което сега се включва сред тракийските езикови остатъци.

IV 5. Фрагментът се датира, както IV 3 и IV 4, т. е. във втората половина на XIII в. пр. н. е. по митографската хронология. Локализацията на Крусида и на Крусаите обаче е по аутопсия на ионийските географи в VI — начало на V в. пр. н. е. Схващането, че полуостров Палена, най-западният дял на Халкидика, „лежи отпред на Европа“, произтича от представата за егейското крайбрежие у ионийците. За тях то е Европа (H e r . VII 8, 10, 50, 73, 126 и VIII 97; вж. по-долу VIII 1).

Крусида/Кросайе се разполага по източния бряг на Термейския залив. На нея се намират селищата Липаксос, Комбрия, Лиса, Гигон, Кампса, Смила, Енея (H e r . VII 123; срв. T h u c . II 79,4). Κρουσις се явява и във формата βρουσις у S t e p h . В у z . 186,21 и други (D e t s c h e w , 269).

Етнонимът (разночетенето κλουσίον A е неприемливо) Κρουσαίων (ἔθνος) е свързан митографски у Страбон = S t e p h . В у z . 387,6 с мигдоните в „... ἀπὸ Κρούσιος τοῦ Μυγδόνος υἱοῦ. Представата възлиза към H e r . VII 123, 124, 127 и други автори (D e t s c h e w , 322), които локализируют европейската Мигдония при Термейския залив до към ез. Болбе. Включването на крусаите в мигдонската племенна група е късна контаминация, образувана на основата на трако-троянската етно-културна общност, която е особено силна между Струмско-Вардарската област и Северозападна Мала Азия. Генеалогическата връзка сега може да се разшири с разночетенето в S o d . V e n e t . : Στρυμό, ut A p o l l o d . III 12,3 вместо Τρυμό като майка на Приам в S c h o l . II . III 250, където е цитиран Хеланик (M ü l l e r , FHistGr I, p. 64).

Движението на Еней в митографска проекция отразява миграцията на племена от Азия в Европа. С областта при Термейския залив се отбелязва възловият пункт на тази миграция, която в момента е най-сигурна за тирените/тирсените (Φ ο λ , Проучвания III; срв. IV 1).

IV 6. Фрагментът е идентичен с H e c . 167 (= FGrHist I 1 F 167) и спада към първите ионийски описания на земите при и отвъд Хем (Φ ο λ , Проучвания I, 26). Мъжкият род на оронима се появява много късно, което личи от самия S t e p h . В у z . 50,8: Αἴμιος, ὄρος Θράκης, λέγεται δὲ οὐδετέρως, ὡς οἱ πολλοί. Това се дължи на късно образуваната митографска стематология на Хем, който е син на Борей и на Орейтия в същия цитат.

Личното име (D e t s c h e w, 10) е несигурен белег за тракийска етническа принадлежност (V e l k o v - F o l, Studia Thracica 4, 1977, 14, п. 21).

IV 7. Фрагментът е от „Тесалийски дела“ на Хеланик с конектура Ἐσθιαῖωτιν за четвъртия дял на Тесалия. Тя е особено полезна за анализа.

Значението на четириделна Тесалия за тракийските дела чрез аналогията с траките (и бесите) тетрахорите е обосновано у Ф о л. Проучвания IV под 115 F 217 с 115 F 208, а мястото на Тесалия в трако-пеласгийския религиозен синкретизъм — у Ф о л, Проучвания III.

Стратиграфията на изворите за делението на Тесалия е сложна. У

Н о т. II. II 684—685 е съхранено делене, което се предава като „ . . . . . Μυρμιδόνες . . . . . καὶ Ἕλληνας καὶ Ἀχαιοὶ под водачеството на Ахил. То е очевидно възпроизведено у Хеланик в изгубен текст на „Форонида“ (?), който е преразказан от D i o n. H a l. I 17; там трите тесалийски област са Φθιώτις (тази на Омировите елини), Ἀχαΐα (тази на Омировите ахейци) и Πελασγίωτις (тази на Омировите мирмидонци). Съмнително е дали Хеланик е отразил гъкмо тази версия, но във всички случаи триделното състояние е първоначалното и се отнася към времето до разселването на йонийците.

Четириделното състояние е факт от времето на писаната история, съобщен най-напред от ионийските генеалогисти и митографи. Сетне Хеланик е преповторен и от авторите на IV в. пр. н. е.; Аристотел извлича рода на Алевадите, приемниците на Херакъл, именно от четириделната Тесалия (FGRHist I, 452). Според S t r a b. IX 5,4 при Еол тя е била единна, а в Омирово време е „δέκα μέρη καὶ δυναστεΐαι“ (от коментара към каталога на корабите); твърденията са анахронични, защото отразяват късното схващане за ролята на царската власт и за преминаването от 4 към 10 фили, осъществено от Клистен в Атина.

Имената на четирите дяла показват развитието на нещата в Тесалия. Старата Ахея става Θεσσαλιώτις (на запад към Епир); това означава, че Тесал, сина на Херакъл, е включил своя дял в Елада при завръщането на Хераклидите. Фтиотида не променя положението си като централна изходна земя на елините (на юг към р. Пеней), а Пеласгиотида запазва името си, т. е. съхранява етно-културното наследство (на изток към Термейския залив). Появата на Ἐσθιαῖωτις е знак за елинското преосмисляне и персонафициране на трако-пеласгийската идея за богинята-майка в Хестия.

IV. 8. Фрагментът е от втора книга на „Персийски дела“. Датировката му е колеблива. Текстът може да се отнася към кампанията на Мегабаз в Тракия, извършена веднага след скитския поход на Дарий I, или към кампанията на Мардоний от 492 г. пр. н. е. Ранната датировка би се основавала на хипотетичната хронология на цялото съчинение; тя е допустима заради следващия IV 9, където Τυρόδιζα независимо дори от локализацията на S t e r h. В у z. 642,18 „ μετὰ Σέρριον (дн. Макри), регионално стои близо до H e r. VII 25,2 εἰς Τυρόδιζαν τὴν Περινθίων“; в същност в приведения от Стефан Византийски откъс на Хеланик местонахождението на Тиродиза не се посочва изрично.

По-късната датировка би отнесла фрагмента към похода на Ксеркс от 480 г. пр. н. е., защото и у T h u c. I 61,4 е посочена Στρέφα в Мигдония на север от Терме; при това положение топонимът може да се появи у Хела-

ник в описанието на делата на Ксеркс в югозападна Тракия, в района на Солунския залив и в Мигдония. Трудността се състои в това, че Н е г. VII 123, 124, където тези дела са описани и имената на много градове — съобщени, не споменава Стрепса. Пасажът на Тукидид възстановява действията на атиняните срещу Аристей, т. е. срещу потидейците и пелопонесците, в 432—430 г. пр. н. е. По силата на съглашението им с Пердика царят идва от Македония, стига Берое и оттам — Стрепса. Топонимът обаче се появява в текста на Тукидид само заради конектурата на Pluuger ἐπί Στρέψαν вместо ἐπιστρέψαντες на всички кодекси (срв. изданието на Smith).

За предпочитане е първата датировка със съответстващата ѝ локализация по Н е г. VII 25,2 за Тиродиза. Стрепса не стои в компендиума на Дечев, което следва да се поправи.

IV 9. Датировката и локализацията са посочени при IV 8. Локализацията по Н е г. VII 25,2 изглежда сигурна, защото градът е споменат при подготовката на Ксерксовия поход, но не — и сред превзетите или преминалите от царя места (срв. Н е г. VII 58 и 59, където при н. Серион са посочени само Сале и Зона).

Четеното на името от Майнеке е най-приемливо и е предадено у D e t s c h e w, 531 (с други данни за локализацията).

IV 10. Фрагментът е от „Скитски дела“ и е откъс от устната легендарна традиция за хипербореите; той спада към текст, в който е включен и IV 20.

Митът за хипербореите е еденическа легенда от типа на тази за Елисейските полета. Ранната версия е у Омирическите химни (Humbert, 1936), P i n d. Olymp. III 16 и 31, P i n d. Pyth. X 29 и е отразена у Н е г. IV 13 и 32 сл. Тази версия е създадена в ионийската анкетна литература през ранния колонизационен период, но съдържа косвени сведения за (етно-?) религиозната връзка между далечния североизток и югозапада при Делфи от времето преди VIII—VII в. пр. н. е. Митът се затвърдява в класическата литература и се възпроизвежда в по-късната. Хипербореийски жрец на Аполон е Абарис (FGrHist I 1 34 F 1), който у Свидас е Ἀβαρίς, Σκύθης, Σεύθου υἱός или трак, роден в Скития. P a u s. I 4,4 съобщава, че ἔξ Ὑπερβορέων λέγουσιν ἔλθεῖν, Ὑπεροχον καὶ Ἀμάδοκον, т. е. херои в Делфи (Λαοδόκος у P a u s. X 23,2 и Λαοδόκη у Н е г. IV 33).

Фрагментът на Хеланик е най-ранната възможност да се свърже митът за хипербореите с тракийското етно-културно присъствие на североизток от Буг (вж. очевидния реликт у P i n. HN VI 21 за Imadochi сред племената circa Maeotim et Scythianos). Фрагментът се разполага добре сред „скитските“ откъси на периегзата на Хекатей (1 F 189: Ματωκέται, 1 F 190: Μυργέται = Turgetai и 1 F 188 Καρδησσός, за които вж. Ф о л, Проучвания I, 22). Ἀμάδοκαί/Ἀμάδοκος принадлежат към кръга на царските имена у одрисите (данните у D e t s c h e w, 15—16) и поради това са равностепенни със Севтовия син Абарис.

Името на племето не стои в компендиума на Дечев, но с колебание може да се постави като архаизиран етноним.

IV 11. Фрагментът е от „Основания“ [на племена и градове], които, изглежда, имат повече антикварски и етнографски, отколкото географски характер (FGrHist I, 1, 454). Датировката му е, доста сигурно, към края на VI в. пр. н. е., защото текстът се обвързва с аналогични сведения на Хекатей

за пеоните (FGrHist I 1 F 154). По всяка вероятност и сравнението у Хеланик е спрямо пеоните. То потвърждава общия бит между племенните групи.

IV 12—14. Трите фрагмента са от „За основаването на Хиос“ и понеже третира лемноските синтии, се разглеждат заедно.

Първото споменаване на Σίντιες е у Н о т. II. I 593—594 (прил. II 1). В стиховете се поднася разказ от периода на образуването на гръцката митология през микенската епоха: Хефест, хвърлен от Зевс, паднал на Лемнос, където синтиите го прибрали и спасили. В схолиона (прил. II 2) разказът, чийто герой е Хефест, се гради с център Лемнос, защото островът е седалище на пирати, следователно — там се произвежда оръжие, събират се ковачи, открит е огънят (IV 13). Тази версия на митологизуващия архетип от XVI—XII в. пр. н. е. е от периода на морските грабежи и разбойничества след Троянската война, на които били подложени елини и варвари от островите и от крайбрежията (по Т h u c. I 5, 1—3). Възстановката на Тукидид е отразена в коментара на Порфирий (III в. пр. н. е.), който е съхранен у схолиаста (прил. II 2). У Хеланик е възпроизведена същата версия от времето на таласократиите до ± 850 г. пр. н. е. (срв. IV 1).

През този период общата характеристика на морските грабителите и заниманията на островните жители съдържат определящи етнокултурни белези. Σίντιες, както личи от коментаторите в схолиона, са причиняващи вреда, понеже грабват девичите в Браурон (Филохор) или понеже, бидейки магьосници, откриват отровни треви (Ератостен), или понеже изработват бойни оръжия и първи изнамират пиратството, което е все еднакво лошо (Порфирий). Омир не определя етнически жителите на острова. Филохор ги нарича пеласги поради твърдо съхраняващата се представа за разположението на пеласгите в островния свят и по материка (картата им по писмени данни у Ф о л. Проучвания III); те стоят и на Лемнос по Н е г. VI 137 и 138 (с цитат на Хекатей). Изворът на Филохор е Херодот. Характеристиката на синтиите като пирати, магьосници, лечители, производители на бойни оръжия и откриватели на огъня ги приобщава към (трако-) пеласгийското културно единство.

В схолиона е предадено и движението на синтиите към Атика, към дема Браурон. Тук изворът отново е Н е г. VI 138 с цитата от Хекатей. Цялата миграция на север и запад е доловена от Херодот и от Тукидид, които заварват (трако-) пеласгите като анклави в Атика, Халкидика и Хелеспонта през V в. пр. н. е. (Ф о л. Проучвания III). Грабването на девичите е религиозен сюжет, който лежи в тъканта на по-късната идея за Артемида, елинското преосмисляне и персонифициране на трако-пеласгийската богиня-майка. Епитетът, произведен от името на дема, е запазен като реликтов женско име в династията на едоните (Т h u c. IV 107,3).

Второто споменаване на синтиите е у Н о т. Od. VIII 294 (прил. II 3), което се датира и анализира по същия начин. Фрагментът IV 12 е втора част на схолиона; първата му част е в прил. II 4. Там синтиите се определят като Θρακῶν γένος с буквално същата характеристика, каквато Филохор отрежда на пеласгите. Хеланик е този, който информира, че синтиите са траки, а в схолиона се дава по-късната, получена чрез естествена ретроспекция представа за тракопеласгийската общност. Догръцкото население на Лемнос прочее в историографията се смята или за пеласгийско (Хекатей — Херодот — Филохор) или за тракийско (Хеланик-схолиаста).

Целият текст на схолиона към Н о т. Od. VIII 294 (прил. II 4) с фрагмента IV 12 е силен и с наблюденията върху езика на синтиите. Те са ἄγροφόνους, сиреч βαρβάρους, които стават μιξέλληνες. Термините съответствуват на констатациите на Н е г. I 57, 1—3 за варварския език на пеласгите в Халкидика и в Хелеспонта и на Т h u c. IV 109,4 за двуезичните варвари-микселини в Халкидика. Процесът е закономерен и на Лемнос завършва с колонизацията на Милтиад Младия, който в края на VI в. пр. н. е. заселва там атински клерухи (Н е г. IV 145, V 26).

Третото споменаване на синтиите е у Анакреон в последния абзац на схолиона към посочения вече стих на „Одисея“ (прил. II 5), където те са двойно определени и като кимерийци. Живял при Поликрат на Самос, поетът свързва във втората половина на VI в. пр. н. е. чутото за лемноските пирати със северните нападатели на Мала Азия. Този цитат е фрагментиран под IV 13 допълват картината на етно-културното и етнонимическото състояние на острова в периода до края на VI в. пр. н. е. Смущение предизвиква IV 14 с прил. II 6 заради твърдението на схолиаста, че тирсените обитавали най-напред острова. Изворът на схолиаста към A p o l l. R h o d. I 608 е Т h u c. IV 109,4, където „ . . . τῶν καὶ Λημόν ποτε καὶ Ἀθῆνας Τυρσηῶν οἰκησάντων . . . “. Вмъкването на етнонима на тирсените е оправдано и не променя общата ситуация на трако-пеласгийското разположение.

Късната група извори е представена обобщено от Страбон. В VII fr. 46 той слага знак за равенство между Омировите Σίντιας и Σίντοί, които той въвежда по Т h u c. II 98,1, A r i s t. De mirab. auscult. 800a, 27 и T i t. L i v. 42, 51, 2. Тези автори обаче локализираят Σίντοί над бисалтите. S t r a b. X 2,17 изравнява Σίντιες със Σίντοί, като усложнява грешката си със Σαλαῖοι = Σίντοί = Σίντιες (сапите у Н е г. VII 110 са срещу T a c o s, у S t r a b. XII 3,20 — при Абдера) и със Σαῖοι = Σίντοί (= Σίντιες) (сапите у Архилох в D i e h l. Anth. lyr. 3³, fr. 6; Schol. ad A r i s t. Pax 1298).

Контаминацията на Страбон между Омировите синтии и Тукидидовите синти (с последвалите го автори) служи за основа на широко разпространената теория за преселването на синтите от Струмската долина на Лемнос. Хипотезата на [Frick] K r e t s c h m e r. Glotta, 30, 1943, 117, че Σίντιες = Σίνται = [морски] грабители, колебливо се приема от D e t t s c h e w. 446, но е най-вероятна. Трако-пеласгийският субстрат по островите и в Югозападна Тракия е достатъчна причина да се появят сходни етноними, съдържащи трайни белези на живота и бита на племенните групи, на няколко места. Съвсем не е необходимо да се антиципира и обратно движение от Лемнос до Струма, за да се появи и там аналогичният или близкият етноним. Единственото, което се долавя в изворите, е изтласкването на (трако-) пеласгите на север и на запад от елинските колонисти и заселници. Това обстоятелство може най-много да породии хипотетични доводи за евентуално озвучаване на стар етноним в периферията на елинския свят.

IV 15. Фрагментът е от „Варварски обичаи“, но е със сложна структура и очевидно не принадлежи изцяло на възможния етно-географски логос на Хеланик за гетите.

Първото изречение съдържа позоваване на Н е г. IV 95,1, определеното на Залмоксис като „скит“, което е излязло под перото на Фотий-

Свидас в духа на следантичната обобщена представа за скитския етнос, и погрешното елинско тълкуване на учението τὸν ἀθανάτων εἶναι τὴν ψυχὴν вместо ἀθανατίζουσιν, за което ще стане дума по-нататък. Второто изречение е цитат на Мнасей, в който различенията не създават трудности; без съмнение се предпочита Κρόνον на Фотий и на Свидас пред χρόνον ET заради уранския характер на божеството в елинската му литературна нагласа към класическия пантеон.

Трето — седмо изречение са фрагмент на Хеланик.

Осмото повтаря почти напълно Н е г. IV 95,1 като λέγουσι δὲ τινες на Фотий-Свидас са елините по бреговете на Хелеспонта и на Понта у Херодот. Деветото изречение е точно извлечение от Н е г. IV 96, където е сторен забележителният извод за много по-голямата древност на Залмоксис спрямо Питагор. Трудно е да се каже кому принадлежат десетото и единадесетото изречение. Обичаят да се устройват жертвоприношения е малко по-различен и по-богат от описания у Н е г. IV 94 за гетите (травсите и живеещите над крестоните), а теризите Херодот въобще не познава. Τέριζοι (Τερέτιζοι на Фотий) са несъмнено Τριζοί ἔθνος πρὸς νότον ἀνέμου τοῦ Ἰστρου. Ἑκαταῖος Ἑυρώπῃ (S t e p h. B y z. 634,11 = FGrHist I 1 F 171), които D e t s c h e w, 496 и 527 разграничава (?); етнонимът повече не се споменава. Κρόβυζοι са известни на Хекатей под същото име и със същата локализация като теризите (S t e p h. B y z. 385,11 = FGrHist I 1 F 170), но Н е г. IV 49,2, изглежда, ги постави по на запад, като определя землището им с вливащите се в Истър Атрис (дн. Янтра), Ноес (запазен в по-късния топоним Нове) и Артанес (?); вероятното е, че Херодотовите информатори са схващали разпространението на популярния етноним върху по-обширна територия в хинтерланда на Одесос — Калатис, където той е най-добре засвидетелствуван (D e t s c h e w, 268). Може да се допусне, че текстът в десетото и в единадесетото изречение принадлежи изцяло на Хеланик, понеже племената са известни на йонийските географи.

Хеланик следователно е оставил у Фотий — Свидас трето-седмо и десето и единадесето изречение от приведения фрагмент.

В сведенията на автора се съдържат две версии за Залмоксис и за неговата религиозна доктрина. Едната произхожда от елинските колонисти и обяснява действията на Залмоксис с неговата елинизация при Питагор. Тази версия е предадена с думите на Хеланик ὅτι Ἑλληνικός τε γέγονός и е с изрично уточнен паралел у Н е г. IV 95,1. Елинската версия се образува постепенно след края на VII в. пр. н. е., но в края на VI в. пр. н. е. тя е окончателно изградена с подмяната на вярата в безсмъртието с вярата в безсмъртието на душата, проповядвана от прочулия се тогава Питагор. Критичното мислене модернизира и рационализира, но същевременно изменя понятията, като свързва персонафицирания култ с действителни исторически лица. Тази интелектуална предпоставка се допълва, изглежда, и от политическа, понеже колонистите виждат сами опита и опитите на гетските племена да създадат военноадминистративни организации именно в течение на и към края VI в. пр. н. е. (Ф о л. ПИТ, 75—78). Появата на политически партньори е обяснено отново с ролята на елинизирания Залмоксис сред „водещите жалко съществуване траки“ (Н е г. IV 95). Политизирането на информацията е възприето и у S t r a b. VII 3,5 и VII 3,11 (без да се пренебрегва и P l a t. Charm. 156d, 158b), където е изложено състоянието на нещата при Биребиста и при неговия съветник Декеней, ма-

гъосник и наследник на Залмоксис. Същият характер на сведенията се запазва чак у I o r d. Get. 39, който създава родословие на царе-ерудити при гетите: „ . . . et Zeutam prius habuerunt eruditum, post etiam Dicineum, tertium Zalmoxen. . . “ (D e t s c h e w, 181, предполага, че Зевта е бащата на Абарис, хиперборейския жрец на Аполон); тези персонажи I o r d. Get. 40, или по-точно неговият извор Дион Хризостом поставя сред гетските Tarabostesei или Pilleati „ . . . ex quibus eis et reges et sacerdotes ordinabantur“.

В същност именно политическата характеристика на Залмоксис е общото между елинската и тракийската версия. Тракийската версия е осъзната от Н е г. IV 96, където авторът датира Залмоксис много години преди Питагор. Реалността на извършеното от него за гетите се вълпява в култа, понеже те вярват, че като умрат, ще отидат при Залмоксис (Н е г. IV 94). Вярата в безсмъртието за разлика от вярата в безсмъртието на душата е демократизация на древната, но винаги жива в Тракия идея за царя-жрец-бог. Тази демократизация в северния район на хиперборейския диагонал е единствено в тракийската религия явление; в този смисъл и Ζαλμόξιυ δαίμονα у Херодот е относително верна елинска интерпретация, понеже наблюдателят не е в състояние да прозре допитагорейския тракийски орфизъм като държавно-религиозна система.

Доктрината се образува в периода на Микенска Тракия като хтонично-соларно учение. Хтонизмът е подчертан, макар и косвено, в разказа за пещерата на Залмоксис, соларността — в начина, по който пратеникът се изпраща при него. Изразът у Н е г. IV 94 οἱ δὲ αὐτῶν τὸν αὐτὸν τοῦτον (т. е. Залмоксис) ὀνομάζουσι Γεβελεΐξιυ може с предпазливост да се използва за характеристика на соларния облик на култа по конектурата на С. P o g h i r c. Considerations philologiques et linguistiques sur Gebeleizis, Thracia II. 1974, Sofia, 357—360. Погирк смята, че различението в кодексите Γεβελεΐξιυ/Γεβελεΐξιυ/βελεΐξιυ се дължат на грешката на преписвачите, които вместо ν поставят у. Поради това от архетипа εβελεΐξιυ може да се образува формата *Νεβελεΐξιυ, или бог на бурята, уранско божество. Нова проверка на кодексите на Херодот (вкл. и възможното νομίζουσι вместо ὀνομάζουσι Γεβελεΐξιυ) е наложителна, но във всички случаи οἱ δὲ αὐτῶν . . . ὀνομάζουσι у Н е г. IV 94 показва, че това божеско име хапакс е към края на VI в. пр. н. е. вече на изчезване.

Допустимо е то именно да е отглас от епохата на образуването на доктрината през втората половина на II хил. пр. н. е. Предположението би се подкрепило от обстоятелството, че Залмоксис е със съставка Ζαλμ-, Ζελμ-, която е позната и от глосата ζαλμός, влиза в многобройни двусъставни местни и лични имена и е от по-късните фази на развитието на тракийския език (за глосата вж. Г е о р г и е в Т Е. 14—15, и D e t s c h e w, 175, с коментара; Ζαλμ-, сближено с Γερμ-, Γαρμ-, Ζαρμ- (??) в значение на „горещо, топло“ вж. у К. V l a h o v. Die Vertretung der indo-europäischen $\bar{A}$ und $\bar{E}$ im thrakischen, GSU — FZF 60, 1966, 106—107, № 7—3,4).

IV 16. Съдържанието на фрагмента в частта му за Финей и за локализацията на царството е изчерпано под III 1 с изворите и датировката. Хеланик поставя отново владенията на Финей в Мала Азия (Пафлагония);

тук схолиастът е написал по-ясно двете противоположни мнения, отколкото в схолиона към *Arrol, Rhod.* II 181 и разночетенията не променят смисъла.

В коментара е изложена пълната митична генеалогия на Финей, който се оказва седмо коляно от рода на Фойникс. Свързването на Финей с Хелиос е по-важно за соларно-хтоничната тракийска религия и за мястото на царя-жрец-бог в нея, отколкото елинската идея за ослепяването, което изостря пророческия дар чрез самовглъбяване.

IV 17. Фрагментът е от втора книга на „Форонида“ и е откъс от пред-историята на аргоските царе. Устната полулегендарна традиция едновременно представлява отглас от военно-политическата действителност по крайбрежието на Микенска Тракия в персонажа на бистонския цар Диомед (Фол, ПИТ, 41—42) и сблъсъкът между местното население и колонистите през VIII—VII в. пр. н. е.

Историята на разкъсания от конете на Диомед Абдер е част от осмия подвиг на Херакъл, който изпълнил повелята на микенския владетел Евристей и докарал същите коне в Микена.

IV 18. Фрагментът е от „Троянски дела“ и се привежда за пълнота на документацията за Кабасос, който йонийските географи поставят след Омир освен в Кападокия в Ликия (Киликия според конектурата на Штурц за текста на Хеланик) и в Тракия. Проблемът е разгледан у Фол. Проучвания I, 23.

IV 19. Фрагментът е от „Троянски дела“. По легендарната хронология основаването на града се отнася към дарданската (и фригийската) миграция в Мала Азия. В текста сведенията от преобладаващия слой данни са митологизувани.

Θυμβρα е топоним — място в Троада (дн. долна Тимбрек) у Нот. II. X 430. Θυμβραῖος е троянски персонаж у Нот. II. XI 320 сл. и у Ецг. Rhes. 224. Местният бог е Аполон, посочен у Ецг. Rhes. 508 с епитета Θυμβραῖος, което е късен отглас на соларния облик на култа от времето на заселването.

Друг топоним е θυμβριον, град във Фригия с неустановено местонахождение (при дн. Улу-Бунар-Дервент или край дн. Ишакли), споменат у Хен. Anab. I 2, 13.

Местните и личните имена (с епитета) не стоят в компендиума на Дечев, което противоречи на неговия принцип на подбор. Те могат да се поставят сред тракийските езикови остатъци с разночетенията и особено с онова на самия Хеланик както заради възможното θυν-, θυμ-βρα/θυν-, θυμ-βρια (срв. местността Тъмбра между Брацигово и Пещера с тракийско укрепено селище), така и заради сходната историко-културна среда на Тимбрион с Югозападна Тракия. Текстът на Ксенофонт гласи: . . . εἰς θυμβριον, πόλιν σικουμένην. ἐνταῦθα ἦν παρὰ τὴν ὁδὸν κρήνη ἢ Μίδου καλούμενῃ τοῦ φρυγῶν βασιλέως, ἐφ' ἣ λέγεται Μίδας τὸν Σάτυρον θηρεῦσαι οἶνω κέρασας αὐτήν.

Съвпадението с Нег. VIII 138, който предава същата история за градините при пл. Бермий в европейска Бригия, е поразително. Проблемът е третиран у Фол. Проучвания IV; вж. по-долу X 1.

IV 20. Фрагментът е от „Скитски дела“. Проблемите около мита за хиперборейците са разгледани под IV 10. Срв. по-долу VI 1.

V 1. Фрагментът е най-вероятно от „За делата на Лампсак“ (по Сви-дас, докато по Плутарх съчинението е „Лампсак“ — ?). Текстът на Ха-рон съдържа устен разказ от времето на началото на елинската колони-зационна миграция след края на карийската таласократия (вж. под IV 1). Той внася яснота по начина и етапите на заселването на ойкистите в дру-гоплеменната им среда. Може да се съжاليا, че досега фрагментът не е използван при описанията на колонизацията по тракийските крайбрежия в Европа и Мала Азия.

Завареното старинно наименование на Лампсак е Πιτύεια, което по тълкуването у S c h o l. A p o l l. R h o d. I 933 произлиза от тракий-ската глоса πιτύη = θησαυρός с обяснението θρησκες γάρ τὸν θησαυρὸν πιτύην λέγουσιν. Името е съобщено още от H o m. II. II 829, от S t r a b. XII 589, където е предадена формата Πιτυοεσσα/πιτυουσα от S t e r h. B u z. 410, 15, който го извежда от гръцкото πίτυς.

Няма основание да не се приеме тракийският етно-културен облик на областта на Лампсак до колонизацията и в компендиума на D e t s c h e w. 372 освен глосата ще трябва да се включат името на сели-щето и епонимът Πιτυοεσσηνοί, който образува двойно име с Βεβρυκες, митичното население на Вигиния у A p o l l. R h o d. II 98. Μάνδρων е вероятно тракийско (D e t s c h e w. 285 — Μανδρος).

V. 2 Фрагментът принадлежи към предишния разказ. В него се съдържа топонимът Βεβρυκία, земята на бевриците, обитателите на Ламп-сакенската територия през доколонизационния период. Топонимът се включва в тракийските сзикови остатъци.

V 3. Фрагментът е от „Анали“ на Харон (според поправката на Кай-бел в изданието на Атенея, III, 1925). Текстът е анекдот, общо място в морализаторската литература. Изразът на Атенея τὰ ὅμοια ἱστῶρησε, с който започва разказът, е връзка с предишния за изнежените сибарити.

Името на предводителя на бисалтите (за тях у D e t s c h e w. 70 — 71) е тракийско и съгласно поправката на Кайбел, възприета от D e t s c h e w. 328, е Νάρτις.

Предполагаемите реални военно-политически събития са възстано-вени от Ф о л, ПИТ, 101—103.

VI 1. Фрагментът е от „Каталог на етносите“ на Дамаст и се привеж-да за пълнота на документацията към откъсите на Хеланик за хипербореи-те (IV 10 и IV 20). Посочената в текста легендарна локализация на хипер-бореите (срв. FGrHist I 1 F 193 и 194 с коментара и H e r. IV 32—33) оста-ва без последствия независимо от споменаването на иседоните. Те са из-вестни на H e r. I 201 като южни съседи на масагетите, които живеят „от тази страна“ на Аракс. Но Аракс у Херодот е наименование, което се от-нася към Окс или към Яксарт, или към долното течение на Волга.

VII 1. Фрагментът е от „Генеалогии“ на Симонид и принадлежи към митологизуваното родословие на Атина. Дъщерите на Итона в същност са три: Атина (срв. P a u s. IX 34,2 за Атина Итония, която има свой храм в Коронея), Хромия, съпруга на Ендимион (P a u s. V 1,3) и Йодама. Ми-тологизацията на родословието е в духа на рационализирането на кул-товете през VI и V в. пр. н. е.

Ἰτωνίς/Ἰτωνία са имена на Атина у тесалийците. Божеското име при-надлежи към докласическия, трако-пеласгийски етнокултурен кръг в

Атика, Тесалия и Тракия. То се появява като топоним откъд Хем у Хекатей (FGrHist I 1 F168), в Итон, град в Тесалия (S t e p h. В у z. 342, 5) и на други места (D e t s c h e w, 219), но възхожда към Н о m. II. II 696 Ἰτῶνα τε μητέρα μῆλων .

VIII 1. Фрагментът е от „Сингенеи“ на Андрон и отразява възходящата към ранноколониционния период космогонична представа за четирите дяла на земята. Тази представа произтича от идеята за четиристепненния цикъл в религиозното мислене на (трако-) пеласгийския етнокултурен субстрат.

Двете дъщери на Океан са епоними на двете полукълба у Н e s. Theog. 357, у Н e r. IV 45 жените-епоними са три, а на Хекатеевата карта стоят вече четирите дяла с четирите крайни народа (FGrHist I. 481).

Тракия невинаги е сочена като епоним на четвъртата квадранта, но представата за голямата северна страна се образува в Омировия слой данни и е засвидетелствувана в космогоничната устна традиция, отразена късно у S t e p h. В у z. 316, 9: Θράκη . . . ἀπὸ Θράκης νόμφης Τιτανίδος, ἀφ' ἧς καὶ Κρόνου Δδλοῦκος.

В преомировия слой данни етнонимът е отнесен само към обитателите на Хелеспонта и за техните вождове под Троя (Н о m. II. II 844—850 и XX 484—487), откъдето се разпространява над останалите племенни групи. Разпространяването му става през до- и ранноколониционния период. Това наблюдение съпада с вложената в цитата от Стефан Византийски представа за сина на Кронос и на нимфата Траке Долонк, епоним на долонките от Тракийския Херсонес. Очевидно от този район на север започва да се измества територията на географското наименование, за да отстъпи по егейското крайбрежие на Εὐρώπη. В този случай географската гледна точка е Азия, от която в същност преминава самата Европа от познатия мит. Следователно анонимността постепенно изчезва в субмикенския период и след него от югоизток към северозапад така, както сам Н e r. IV 45 е описал явлението (срв. IV 5).

Изместването на територията на географското понятие Тракия на север върви успоредно с успеха на колонизацията, но не по цялата дължина на егейската крайбрежна ивица. Терминът Тракия се задържа в някои пунктове, особено в областта на устията на Варлар—Струма, през V в. пр. н. е. Тълкуването трак. Εβγορα йон.-ат. Εὐρώπη = равнина с близки планини на K. V l a h o v, Die thrakische Herkunft des Namens Europa, Bulgarian Historical Review, 3, 1976, 52—60, което е езикова хипотеза, има известни основания в изворите, ако се мисли в духа на приведените анализи.

VIII 2. Фрагментът е от „Сингенеи“ на Андрон. Текстът му е част от по-голям разказ (FGrHist I 1 10 F 1); тук се съдържа в последното изречение. Изворът е атидографски.

Фрагментът възстановява митологизираното родословие на Евмолпидите. В него се съобщават петте поколения до Евмолп, който основал елевсинските мистерии. Според Фотий възможни са две стематологии на Евмолп с различни прародители: по едната той произхожда от едноименника си тракиец ἀπὸ Εὐμόλλου τοῦ θραϊκός или е син на Музей, по другата е или от рода на тракиеца Евмолп, или е син на Аполон и Астикома, или — на Музей и Диопа (FGrHist I 1, 481 — 482).

Тракийското обкръжение на Евмолп в шесто поколение е посочено изрично във фрагмента на Акестодор. В откъса, общо взето, добре се пред-

ставя сложната етно-културна обстановка в Атика, където при автохтонните жители дошли на помощ траките с Евмолп за Ерехтеевата война. Това сведение допълва казаното за трако-пеласгийската съставка на населението от полуострова.

IX 1. Фрагментът е от „Генеалогии“ (за Τραγωιδούμενα вж. FGrHist I 1, 484) на Асклепиад. Привежда се за пълнота на документацията към Рез, понеже не е поставен в компендиума на Дечев (D e t s c h e w, 395—397) и не е въведен в обръщение. Разночетенията позволяват да се оформи само относително стабилен текст за възстановка на етимологизациите.

X 1. Фрагментът на Бион е песен урен и се съдържа в последното изречение. Локализацията на извора: Iuvva (D e t s c h e w, 216) у Ф о л, Проучвания към фр. 75a по същия текст на A t h e n. II 45c е между медите и пеоните на пл. Керкине за V—IV в. пр. н. е. Тя се основава на предишния откъс на Теопомп за опиването на Силена от същия (?) извор, но е допустима при положение, че след ὑπὸ δέθους ἠθέλησεν издателят поставя горна точка, т. е. две точки, както е сторил при FGrHist I 2 105 F 75a. Тук обаче горната точка липсва и текстът трябва да се провери отново в кодексите, понеже в такъв случай предложената хипотетична локализация ще отпадне.

Π Ρ Ι Λ Ο Ζ Η Ν Ι Ε Ι.

ΦΡΑΓΜΕΝΤΙΤΕ НА ГЕНЕАЛОГИСТИТЕ И НА МИТОГРАФИТЕ— СТАРОГРЪЦКИ ТЕКСТ

(Редът, номерацията и правописът са по F Gr Hist I 1
с изключение на фрагментите на Харон)

I. HEKATAIOS

1.

34 (S. 15 — 16): SCHOL. APOLL. RHOD. II 946: ἐπει δὲ οἱ μέθυσοι σανά-
ποι λέγονται παρὰ Θραιζίν, ἢ διαλέκτοι χρῶνται καὶ Ἀμαζόνες, κληθῆναι
τὴν πόλιν <Σανάπην>*, ἔπειτα κατὰ φθορὰν Σινώπην. ἢ δὲ μέθυσος Ἀμα-
ζών ἐκ <ταύτης>** τῆς πόλεως παρεγένετο πρὸς Λυτίδαν, ὡς φησὶν Ἑκα-
ταῖος.

*Σανάπην KEIL** ταύτης JAC.

II. AKUSILAOS

1.

30 (S. 55): SCHOL. HV HOM. OD. ξ 533: Ἐρεχθεὺς ὁ τῶν Ἀθηναίων
βασιλεὺς ἴσχει θυγατέρα τοῦνομα Ὀρείθυιαν* κάλλι διαπρεπεστάτην.
κοσμήσας δὲ ταύτην ποτὲ πέμπει κανηφόρον θύσουσαν εἰς τὴν ἀκρόπο-
λιν τῆι Πολιάδι Ἀθηναί. ταύτης δὲ ὁ βορέας ἄνεμος ἐρασθεὶς λαθὼν τοὺς
βλέποντας καὶ φυλάσσοντας τὴν κόρηνηρπασεν. καὶ διακομίσας εἰς Θρά-
κιην ποιεῖται γυναῖκα. γίνονται δὲ αὐτῶι παῖδες ἐξ αὐτῆς Ζήτης καὶ Κάλαις,
οἱ καὶ δι' ἀρετὴν μετὰ τῶν ἡμιθέων εἰς Κόλχους ἐπι τὸ νάκος ἐπλευσαν ἐν
τῆι Ἀρυοῖ. ἢ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάωι.

*Ὀρείθυιαν DINDORF ὠρίθυαν SCHOL.

2.

31 (S. 55): APOLLODOR. BIBL. III 199: Ὀρείθυιαν δὲ παίζουσαν* ἐπι
Ἰλισσοῦ ποταμοῦ ἀρπάσας βορέας συνῆλθεν· ἢ δὲ γενναῖ θυγατέρας μὲν
Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην, υἱοῖς δὲ Ζήτην καὶ Κάλαιν πτερωτοῦς, πλέοντες

σὺν Ἀρπυίας ἀπέθανον. ὡς δὲ Ἄκουσίλαος λέγει, περὶ Τῆνον ὑφ' Ἡρακλέους ἀπώλοντο.

* παίζουσαν STAVEREN περῶσαν BIBL.
** και HERCHER.

III. PHEREKYDES

1.

27 (S. 68): SCHOL. APOLL. RHOD. II 181: γαίη βιθυνίδι πείσματ' ἀνήγαν. ἔνθα δ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγνηνορίδης ἔχε Φινεύς, ἵτι δὲ ἦρχεν ὁ Φινεύς μέχρι τοῦ βοσπόρου Θρακῶν πάντων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ· εἰσι δὲ οὗτοι βιθυνοὶ τε καὶ Παφλαγόνες· Φερεκύδης ἐν τῇ ξ φησί . . . παῖδας* δὲ αὐτοῦ φασὶ γενέσθαι Μαρριανδυνὸν καὶ Θυνόν· καὶ ἀπὸ μὲν Θυνοῦ Θυνηίδα. ἀπὸ δὲ Μαρριανδυνοῦ προσαγορευθῆναι λέγουσιν.

*INTER φησί ET παῖδας HES. F 52,
151; AD APOLL. RHOD. II 177 SQQ.

IV. HELLANIKOS

1.

4 (S. 108 — 109): DIONYS. HAL. AR I 28: τούτῳ τῷ λόγῳ πολλοὺς καὶ ἄλλους συγγραφεῖς περὶ τοῦ Τυρρηνῶν γένους χρησαμένους ἐπίσταμαι, τοὺς μὲν κατὰ ταῦτά (WIE HEROD. I 94), τοὺς δὲ μεταθέντας τὸν οἰκισμὸν καὶ τὸν χρόνον . . . (3) Ἑλλάνικος δὲ ὁ Λέσβιος τοὺς Τυρρηνοὺς* φησὶ Πελασγοὺς πρότερον καλουμένους, ἐπειδὴ κατόικησαν ἐν Ἰταλίᾳ, παραλαβεῖν ἦν νῦν ἔχουσι προσηγορίαν. ἔχει δὲ αὐτῷ ἐν Φορωνίδι ὁ λόγος ὧδε: " τοῦ Πελασγοῦ τοῦ βασιλέως αὐτῶν καὶ Μενίπης τῆς Πηγιοῦ ἐγένετο Φράστῳ**, τοῦ δὲ Ἀμύντῳ, τοῦ δὲ Τευταμίδης***, τοῦ δὲ Νάνας. ἐπὶ τούτου βασιλεύουτος οἱ Πελασγοὶ ὑπ' Ἑλλήνων ἀνέστησαν, καὶ Σπινῆτι ποταμῷ ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ τὰς νῆας καταλιπόντες Κρότωνα πόλιν ἐν μεσογείῳ εἶλον, καὶ ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι τὴν νῦν καλομένην Τυρσηνίην ἐκίτισαν. (4) Μυρσίλος (III) δὲ τὰ ἔμπαλιν ἀποφαινόμενος Ἑλλανίῳ τοὺς Τυρρηνοὺς φησιν, ἐπειδὴ τὴν ἐξέλιπον, ἐν τῇ πλάνῃ μετονομασθῆναι Πελαργούς**** τῶν ὀρνέων τοῖς καλουμένοις πελαργοῖς εἰκασθέντας, ὡς κατ' ἀγέλας ἐφοίτων εἰς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν βάρβαρον· καὶ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ τεῖχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν τὸ Πελαργικόν***** καλούμενον τούτους περιβαλεῖν.

* τυρρηνικὸς BA ** φάστῳ B
*** Τευταμίδης TUMPEL Τευταμίας APOLL. BIBL. II, 47
**** πελασγοὺς B B***** πελασγικὸν B B.

2.

16 A) (S. 110): STEPH. BYZ. S. Σάλμος·πόλις Βοιωτίας, ἧς οἱ πολῖται Σαλμώνιοι*, ὡς Ἑλλάνικος ἐν β Δευκαλιωνείας.

* σαλμόνιοι V σαλμόνιον P
<ἀπό Σάλμωνος >?

3.

24 B) (S. 113): STEPH. BYZ. S. Ἄρισβη· πόλις τῆς Τρωάδος, Μιτυληναίων ἄποικος, ἧς οἰκισταὶ Σκαμάνδριος καὶ Ἀσκάνιος, υἱὸς* Αἰνείου. . . . Κεφάλων** (45 F 4) δὲ φησιν ὅτι Δάρδανος ἀπὸ Σαμοθράικης ἐλθὼν εἰς τὴν Τρωάδα τὴν Τεύκρου τοῦ Κρητὸς θυγατέρα γαμειὶ Ἄρισβην. Ἑλλάνικος δὲ <B> ἄτειαν*** αὐτὴν φησιν. ἐστὶν ἐτέρα Λέσβωι ἀπὸ Ἄρισβης τῆς Μάκαρος θυγατρὸς. Ἐφορος (II) δὲ Μέροπος αὐτὴν γενεαλογεῖ, καὶ πρῶτην Ἀλεξάνδρῳ τῷ Πριάμου γαμηθῆναι.

* υἱοῦ ** κεφαλῶν R *** ἄτειαν V ἄτειαν
P Βάτειαν MEURSIUS

4.

27 (S. 114): HARPOKRAT. S. Κριθώτην . . . Κριθώτη μία πόλις τῶν ἐν Χωρρονήσῳ, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν α Τρωικῶν**. Ἐφορος (II) δὲ ἐν τῇ δ φησιν αὐτὴν κατοικιαθῆναι ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐκεῖ παραγενομένων.

* Κριθώτη DINDORF κριθωτή HARP.
** τρωικῆς B.

5.

31 (S. 117) DIONYS. HAL. AR I 47, 5 — 6: (5) δεξάμενος δὲ ταῦτα Αἰνεΐας καὶ νομίσας ἐκ τῶν ἐνόνητων κράτιστα εἶναι, Ἀσκάνιον μὲν τὸν πρεσβύτατον τῶν παίδων, ἔχοντα τοῦ συμμαχικοῦ τινὰ μοῖραν. ἧς Φρύγιον ἦν τὸ πλεῖστον. εἰς τὴν Δασκυλίτιν καλουμένην γῆν. ἐνθα ἐστὶν ἡ Ἀσκανία λίμνη, μετὰπεμπτον ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων γενόμενον ἐπὶ βασιλείαι τοῦ ἔθνους ἀποπέμπει καὶ ὠίκησεν Ἀσκάνιος αὐτόθι χρόνον τινὰ οὐ πολύν. ἐλθόντων δὲ ὡς αὐτὸν Σκαμανδρίου τε καὶ τῶν ἄλλων Ἐκτοριδῶν, ἀφειμένων* ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Νεοπολέμου, κατὰγων αὐτοὺς ἐπὶ τὴν πατρίαν ἀρχὴν εἰς Τροίαν ἀφικνεῖται. (6) καὶ περὶ μὲν Ἀσκανίου τὸσαῦτα λέγεται. τοὺς δὲ ἄλλους παῖδας Αἰνεΐας παραλαβὼν καὶ τὸν πατέρα καὶ τὰ ἔδη τῶν θεῶν, ἐπειδὴ παρεσκευάσθη τὸ ναυτικὸν αὐτῷ, διαπλεῖ τὸν Ἑλλήσποντον ἐπὶ τῆς ἄγγιστα κειμένης χερρονήσου τὸν πλοῦν ποιούμενος, ἢ πρόκειται μὲν τῆς Εὐρώπης**, καλεῖται δὲ Παλλήνη. ἔθνος δ' εἶχεν αὐτὴν*** Θράκιον σύμμαχον, Κρουσαῖον**** καλούμενον, ἀπάντων προθυμότερον τῶν συναραμένων αὐτοῖς τοῦ πολέμου.

* ἀφειμένων SYLBURG ἀφιγμένων DINDORF
** Εὐρωπίης IS. VOSS. *** αὐτὴν SINTENIS αὐτὴ
A ἐν αὐτῇ B **** κλουσαῖον A

6.

41 (S. 119) PHOT. BEROL. LEX. P. 53, 21 REITZ. (BEKK. ANECD. 362, 24): Αἶμον· τὸ ὄρος οὐδετέρως· Ἐκαταῖος διὰ παντὸς (I F 167) καὶ Διονύσιος (III) καὶ Ἑλλάνικος ἐν Ἄτθίδος καὶ Τιμαῖος (III) καὶ Ἐῦδοξος (V).

7.

52. (S. 121) HARPOKR. SUID. S. τετραρχία· . . . τετάρων μερῶν ὄντων τῆς Θεσσαλίας ἑκαστον μέρος τετράς ἐκαλεῖτο, καθά φησὶν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Θεσσαλικοῖς*. ὄνομα <τα > δέ φησιν εἶναι ταῖς τετράσι Θεσσαλιῶτιν Φθιωτῖν Πελασγιῶτιν· Ἐστιαιωτῖν**· καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ κοινῇ Θεσσαλῶν Πολιτείᾳ (III) ἐπὶ Ἀλεῦα τοῦ πυρροῦ διηρησθαί φησιν εἰς δμοίρας τὴν Θεσσαλίαν.

* Θεσσαλοῖς BC ** Ἐστιαιωτῖν MAUSSAC αἰ(σ)-
τιεῶτιν HARP.

8.

61. (S. 123): HARPOKR. S. Στρέψα· . . . πόλις ἐστὶ τῆς Θράκης, ὡς Ἑλλάνικος ἐν β Περσικῶν ὑποσημαίνει.

9.

62. (S. 123): STEPH. BYZ. S. Τυρόδιζα*· πόλις Θράκης μετὰ Σέρριον. Ἑλλάνικος δὲ Τυρόριζαν** αὐτὴν φησὶ ἐν Περσικῶν β.

Τυρόδιζα MEINEKE τυρ(ρ)έδιζα STEPH.
** τυρόρριζαν V

10.

64. (S. 124): STEPH. BYZ. S. Ἀμάδοκοι· Σκυθικὸν ἔθνος· Ἑλλάνικος ἐν Σκυθικοῖς. ἡ γῆ δὲ τούτων Ἀμαδόκιον.

11.

66 (S. 124): ATHENAI. X 447 C· Ἑλλάνικος δ' ἐν Κτίσεισι καὶ ἐκ ῥιζῶν, φησὶ, κατασκευάζεται* τὸ βρῦτον γράφων ὧδε· πίνουσι δὲ βρῦτον· ἐκ τινῶν** ῥιζῶν***, καθάπερ οἱ Θραϊκὲς ἐκ τῶν**** κριθῶν.

* κατασκευάζεσθαι? ** τινῶν LEMMA
*** ῥιζῶν VEL βριζῶν HELL. **** τῶν ATHEN.

12.

71 A) (S. 125): SCHOL. HOM. OD. θ 294: εἰς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους Σίντιες ἐκαλοῦντο οἱ Λῆμνιοι, ὧς Ἑλλάνικος ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ Χίου Κτίσεως τὸν τρόπον τοιοῦτον· ἐκ τῆς Τενέδου ὠχοντο εἰς τὸν Μέλανυ κόλπον*, καὶ πρῶτον μὲν εἰς Λῆμνον ἀφίκοντο. ἦσαν δὲ αὐτόθι κατοικοῦντες Θραϊκὲς τινες οὐ πολλοὶ ἄνθρωποι· ἐγεγόνεισαν δὲ μιξέλληνες.

τούτους ἐκάλουον οἱ περίοικοι Σίντιας, ὅτι ἦσαν αὐτῶν δημιουργοὶ τινες πολεμιστήρια ὄπλα ἐργαζόμενοι. τούτοις συνώικισαν ἑαυτοὺς ἀναμῖς ἀναμῖξ ὡς ἦλθον αὐτόθι καὶ κατέλιπον ναῦς πέντε.

* κόλπον Ε πόντον Q

13.

71 B) (S. 125): TZETZ. LYK. 227 (UND 462): Λημναῖοι πυρὶ ἐν Λήμνῳ πρώτως εὐρέθη τό τε πῦρ καὶ αἱ ὄπλουργίαι, καθὼς ἐν τῷ Περι Χίου Κτίσεως Ἑλλάνικος ἱστορεῖ.

14.

71 C) (S. 125): SCHOL. APOLL. RHOD. I 608: κранаὴν Σιντηίδα Λήμνον ἴκοντο ἐπιτεθικῶς Σιντηῖς ἢ Λήμνος· Τυρσηνοὶ γὰρ αὐτὴν πρῶτοι ὠίκισαν βλαπτικώτατοι ὄντες. ἢ τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων οἰκισθεῖσαν καὶ Ὀμηρος (θ 294) ὠῖχετο δ' ἐς Λήμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους. Ἑλλάνικος δὲ φησι Σίντιας ὀνομασθῆναι τοὺς Λημνίους διὰ τὸ πρῶτους ὄπλα ποιῆσαι πολεμικά, παρὰ τὸ σίνεσθαι τοὺς πλησίον καὶ βλάπτειν.

15.

73 (S. 125 126): PHOT. SUID. S. Ζάμολξις (ET. M. 407, 45): Πυθαγόρῃ δουλεύσας, ὡς Ἡρόδοτος τετάρτη (95), Σκύθης. ὅς ἐπανελθὼν ἐδίδασκε περὶ τοῦ ἀθάνατον εἶναι τὴν ψυχὴν. Μνασέας (V) δὲ παρὰ Γέταις τὸν Κρόνον* τιμᾶσθαι καὶ καλεῖσθαι Ζάμολξιν**. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τοῖς Βαρβαρικοῖς Νομίμοις φησὶν ὅτι Ἑλληνικός τε γεγρονῶς τελετὰς κατέδειξε Γέταις τοῖς ἐν Θράκῃ***, καὶ ἔλεγεν ὅτι οὐτ' ἀν αὐτὸς ἀποθάνοι οὐθ' οἱ μετ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἔξουσι πάντα τὰ ἀγαθὰ. ἀμα δὲ ταῦτα λέγων οἰκοδόμοι οἰκημα κατάγειον. ἐπειτα ἀφανισθεὶς αἰφνίδιον ἐκ Θραικῶν ἐν τούτῳ διητιτᾶτο. οἱ δὲ Γέται ἐπόθουν αὐτόν. τετάρτῳ δέεται πάλιν φαίνεται, καὶ οἱ Θραικεῖς αὐτῷ πάντα ἐπίστευσαν. λέγουσι δὲ τινες ὡς ὁ Ζάμολξις ἐδούλευσε Πυθαγόρῃ Μνησάρχῳ Σαμίῳ καὶ ἐλευθερωθεὶς ταῦτα ἐσοφίζετο. ἀλλὰ πολὺ πρότερός μοι δοκεῖ ὁ Ζάμολξις Πυθαγόρου γενέσθαι. ἀθανατίζουσι δὲ καὶ Τέριζοι**** καὶ Κρόβυζοι, καὶ τοὺς ἀποθανόντας ὡς Ζάμολξιν φασὶν οἶχεσθαι, ἦξιν δὲ αὐθις· καὶ ταῦτα ἀεὶ νομίζουσιν ἀληθεύειν. θύουσι δὲ καὶ εὐωχοῦνται ὡς αὐθις ἦξοντος τοῦ ἀποθανόντος.

* Κρόνον PHOT SUID χρόνον ET ** Ζάμοξον ET*** ἐν Θρακίῃ: Θραικικοῖς ET GEN. P. 139 MILLER **** Τερέτιζοι PHOT.

16.

95 (S. 132): SCHOL. APOLL. RHOD. II 178: Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς Ἀγήνορος γὰρ παῖς ἐστίν, ὡς Ἑλλάνικος. ὡς δὲ Ἡσιόδος φησὶν (F31), Φοῖνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀσκληπιάδης (12 F 22) καὶ Ἀντίμαχος καὶ Φερεκύδης (3 F 86) φησὶν . . . ἄλλως· οὐκ ἐν τῇ πέραν Βιθυνίῃ, ἀλλ' ἐν τῇ τῆς Θρακίης*, ἣτις ἐστὶ τῆς Εὐρώπης . . . ἐνιοὶ δὲ αὐτὸν ἐν τῇ Παφλαγονίῃ βασιλεῦσαι ἱστοροῦσιν, ἣτις ἐστὶ τῆς Ἀσίας, ὡς φησὶν Ἑλλάνικος. Ἀγηνορίδην δὲ εἶπε τὸν Φινέα, καθὼς Ἀγήνορος ἐστὶ παῖς. ὁ δὲ Ἡσιόδος τοῦ Φοῖνικος αὐτόν φησι τοῦ Ἀγήνορος. πηρωθῆναι δὲ λέγουσι τὸν Φινέα ὑπὸ Ἡλίου. ὅτι πολυχρόνιος εἶλετο μάλλον εἶναι

ἢ βλέπειν. εἴητοι μὲν τοσαύτας ἐζήκῃναι γενεὰς ἀπίθανον εἶναι φασιν, πλείους δὲ αὐτοὺς γεγονέναι. καὶ ἕτερον τὸν Φινέα ἑβδομον ἀπόγονον εἶναι τοῦ Φοίνικος, πρὸς ὃν ἀπήντησαν οἱ ἥρωες.

* τῆι πέραν Βιθυνίαι, ἀλλ' ἐν τῆι τῆς Θραίκης F (THUC. 4. 75,2 διὰ Βιθυνῶν Θραικῶν, οἱ εἰσι πέραν ἐν τῆι Ἀσίαι, UBI οἱ Ἀσίαι GLOSSE) τῆι περὶ Βιθυνίαν, ἀλλ' ἐν τῶι πέραν τῆς Θραίκης L τῆι ἐπὶ τῆς Ἀσίας Βιθυνίαι, ἀλλ' ἐν τῆι πέραν, τῆς Θραίκης KEIL.

17.

105 (S. 134): STEPH. BYZ. S. Ἀβδηρα πόλεις δύο. ἡ μὲν Θραίκης ἀπὸ Ἀβδήρου τοῦ υἱοῦ Ἑρμοῦ*. Ἡρακλέους ἐρωμένου, ὃν αἱ Διομήδους ἵπποι διεσπᾶσαντο, ὡς Ἑλλάνικος καὶ ἄλλοι φασίν.

* Ἑρμοῦ MEINKE ἠρίμου STEPH.

18.

147 (S. 141): STEPH. BYZ. S. Καβασσός· πόλις ἐν Καππαδοκίαι, πατρὶς Ὀθρυνέως. Ὅμηρος (IL. N 363)· Καβησσόθεν ἔνδον ἔοντα . . . Ἑλλάνικος δὲ τῆς Λυκίας* πόλιν Καβησσόν . . . S. I F 169.

* Λυκίας STEPH. Κιλικίας STURZ.

19.

151 (S. 142): STEPH. BYZ. S. Θύμβρια (EUST. HOM. IL. K 430) πόλις Τρωάδος, Δαρδάνου κτίσμα, ἀπὸ Θύμβρου* φίλου αὐτοῦ. ὁ ποταμὸς Θύμβρις**, ἀφ' οὗ Ἀπόλλωνος Θυμβραίου ἱερόν < ἐν ᾧ ἔτοξεύθη Ἀχιλλεύς > ***. λέγεται καὶ διὰ τοῦ ζ Ζυμβραῖος. λέγεται καὶ Θύμβριος. Ἑλλάνικος δὲ Δύμβριος**** φησι διὰ τοῦ δ καὶ Δυμβριεύς*****.

* ἐπὶ Θύμβρωι EUST. ἀπὸ θυμβραίου STEPH.

** Θύμβρις R EUST. θύμβριος R VP

*** ἐν Ἀχιλλεύς EUST. OMIS. STEPH.

**** Δύμβριος OMIS. R***** καὶ Δυμβριεύς OMIS. EUST.

20.

187 A) (S. 150): STEPH. BYZ. S. Ὑπερβόρειοι . . . Ἑλλάνικος Ὑπερβόρειοι γράφει διὰ διφθόγγου. (S. 5 F I.)

V. CHARON

1.

PLUT. DE VIRTUTIBUS MULIERUM (MORALIA II), 255 A — E. Ἐκ Φωκαίας τοῦ Κοδριδῶν γένους ἦσαν ἀδελφοὶ δίδυμοι Φόβος* καὶ Βλέψος· ὧν ὁ Φόβος ἀπὸ τῶν Λευκαδῶν πετρῶν πρῶτος ἀφῆκεν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν,

ὡς Χάρων ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορήκεν. Ἐχὼν δὲ δύναμιν καὶ βασιλικὸν ἀξίωμα, παρέπλευσεν εἰς Πάριον ἰδίων ἕνεκα πραγμάτων· καὶ γενόμενος φίλος καὶ ξένος Μάνδρωνι βασιλεύοντι Βεβρύκων τῶν Πιτυεσσηνῶν προσαγορευομένων, ἐβοήθησε καὶ συνεπολέμησεν αὐτοῖς ὑπὸ τῶν προσοίκων ἐνοχλουμένοις. Ὁ δὲ Μάνδρων ἄλλην τε πολλὴν ἐνεδείξατο τῷ Φόβῳ φιλοφροσύνην ἀποπλέοντι καὶ μέγας τῆς τε χώρας καὶ τῆς πόλεως ὑπισχεῖτο δῶσειν, εἰ βούλοιο Φωκαεῖς ἔχων ἐποίκους εἰς τὴν Πιτυόεσσαν ἀφικέσθαι. Πείσας σὺν τοῖς πολίταις ὁ Φόβος ἐξέπεμψε τὸν ἀδελφὸν ἄμυντα τοὺς ἐποίκους. Καὶ τὰ μὲν παρὰ τοῦ Μάνδρωνος ὑπῆρχεν αὐτοῖς ὡσπερ προσεδόκησαν· ὠφελείας δὲ μεγάλας καὶ Λάφυρα καὶ Λείας ἀπὸ τῶν προσοίκων βαρβάρων λαμβάνοντες, ἐπίφθονοι τὸ πρῶτον, εἶτα καὶ φοβεροὶ τοῖς Βέβρυξιν ἦσαν. Ἐπιθυμοῦντες οὖν αὐτῶν ἀπαλλαγῆναι, σὺν μὲν Μάνδρωνα χρηστὸν ὄντα καὶ δίκαιον ἄνδρα περὶ τοὺς Ἕλληνας οὐκ ἔπεισαν· ἀποδημήσαντος δὲ ἐκείνου, παρεσκευάζοντο τοὺς Φωκαεῖς δόλω διαφθεῖραι. Τοῦ δὲ Μάνδρωνος ἡ θυγάτηρ Λαμψάκη, παρθένος οὖσα, τὴν ἐπιβουλὴν προέγνω, καὶ πρῶτον μὲν ἐπεχειρεῖ τοὺς φίλους καὶ οἰκείους ἀποτρέπειν, καὶ διδάσκειν ὡς ἔργον δεινὸν καὶ ἀσεβὲς ἐγχειροῦσε πράττειν. εὐεργέτας καὶ συμμάχους ἄνδρας, νῦν δὲ καὶ πολίτας, ἀποκτινύντες. Ὡς δὲ οὐκ ἔπειθε, τοῖς Ἕλλησι ἔφρασε κρύφα τὰ πραττόμενα, καὶ παρεκελεύσατο φυλάττεσθαι. Οἱ δὲ, θυσίαν τινα παρασκευασάμενοι καὶ θοίνην, ἐξεκαλέσαντο τοὺς Πιτυεσσηνοὺς εἰς τὸ προάστειον· αὐτοὺς δὲ διελόντες δίχα, τοῖς μὲν τὰ τείχη κατελάβοντο, τοῖς δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνείλον. Οὕτω δὴ τὴν πόλιν κατασχόντες, τὸν δὲ Μάνδρωνα μετεπέμποντο συμβασιλεύειν τοῖς παρ' αὐτῶν κελεύοντες· καὶ τὴν Λαμψάκην ἐξ ἀρρωστίας ἀποθανοῦσαν, ἔθαψαν ἐν ἐν τῇ πόλει μεγαλοπρεπῶς, καὶ τὴν πόλιν ἀπ' αὐτῆς Λάμψακον προσηγόρευσαν. Ἐπει δὲ ὁ Μάνδρων, προδοσίας ὑποψίαν φεύγων, τὸ μὲν οἶκον μετ' αὐτῶν παρηγόρησατο, παιδᾶς δὲ τῶν τεθνηκότων καὶ γυναῖκας ἠξίωσε κομίσασθαι· καὶ ταῦτα προθύμως οὐδὲν ἀδικήσαντες ἐξέπεμψαν, καὶ τῇ Λαμψάκῃ πρότερον ἡρωϊκὰς τιμὰς ἀποδιδόντες, ὕστερον ὡς θεῶν θύειν ἐψηφίσαντο· καὶ διατελοῦσιν οὕτω θύοντες

* φόβος CODD. OMNES HIC ET INFRA Φόβος POLYAEN. VIII 37, CF. VI 24.

2.

SCHOL. APOLL. RHOD. II 2 A: χάρων δὲ φησι καὶ τὴν Λαμψακηνῶν χώραν πρότερον Βεβρυκίαν καλεῖσθαι ἀπὸ τῶν κατοικησάντων αὐτὴν Βεβρύκων, τὸ δὲ γένος αὐτῶν ἠφάνισθαι διὰ τοὺς γενομένους πολέμους.

3.

ATHEN. XII 520 D — F: Τὰ ὅμοια ἱστορήσε καὶ περὶ Καρδιανῶν ὁ Λαμψακηνὸς χάρων ἐν δευτέρῳ Ὁρων* γράφων οὕτως: Βισάλται εἰς Καρδίην ἐστρατεύσαντο καὶ ἐνίκησαν· ἡγεμῶν δὲ τῶν Βισαλτέων ἦν Οναρις.** οὗτος δὲ, παῖς ὢν, ἐν τῇ Καρδίῃ ἐπράθη, καὶ τινὶ Καρδιηῶν δουλεύσας, κορσωτεὺς ἐγένετο. Καρδιηνοῖς δὲ λόγιον ἦν, ὡς Βισάλται ἀπιέονται ἐπ' αὐτούς· καὶ πυκνὰ περὶ τούτου διελέγοντο ἐν τῷ κορσωτηρίῳ ἰζάνοντες· καὶ ἀποδράς ἐκ τῆς Καρδίας εἰς τὴν πατρίδα, τοὺς Βισάλτας ἔστειλεν ἐπὶ τοὺς Καρδιηνοὺς, ἀποδειχθεὶς ἡγεμῶν ὑπὸ τῶν Βισαλτέων. Οἱ δὲ Καρδιηνοὶ πάντες τοὺς ἵππους ἐδίδαξαν ἐν τοῖς συμποσίοις ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τῶν αὐλῶν·

καὶ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἰδτάμενοι. τοῖς προσθίοις ἄρχονται ἐξεπιστάμενοι τὰ αὐλήματα. Ταῦτα οὖν ἐπιστάμενος Ὀναρις*** ἐκτίσατο ἐκ τῆς Καρδίας αὐλητριδὰ καὶ ἀφικομένη ἢ αὐλητρίς τοὺς Βισάλτας, ἐδίδαξε πολλοὺς αὐλητάς· μεθ' ὧν δὴ καὶ στρατεύεται ἐπὶ τὴν Καρδίην. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μάχη συνειστήκει, ἐκέλευσεν αὐλεῖν τὰ αὐλήματα, ὅσα οἱ ἵπποι τῶν Καρδιηνῶν ἐξεπισταίαιτο· καὶ ἐπεὶ ἤκουσαν οἱ ἵπποι τοῦ αὐλοῦ, ἔστησαν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, καὶ πρὸς ὄρχησμον ἐτράποντο· τῶν δὲ Καρδιηνῶν ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἵππῳ ἦν· καὶ οὕτως ἐνικήθησαν.

* ὄρων VULG. ** Νάρις KAIBEL πάρις A Ὀναρις MUS Νάρις DETSCHEW
*** Ὀναρις A CORR. COB. ὁ Νάρις DETSCHEW

VI. DAMASTES

1.

1 (S. 153 — 154): STEPH. BYZ. S. Ὑπερβόρειο ἔθνος. Πρώταρχος (VI) δὲ τὰς Ἀλπεῖς Ρίπαια ὄρη οὕτω προσηγορευθεῖσαι, καὶ τοὺς ὑπὲρ* τὰ Ἀλπεῖα** ὄρη κατοικοῦντας πάντας Ὑπερβορέους*** ὀνομάζεσθαι. Ἀντίμαχος**** δὲ τοὺς αὐτοὺς φησὶν εἶναι τοῖς Ἀριμασποῖς. Δαμάστης δ' ἐν τῷ Περί Ἑθνῶν ἄνω Σκυθῶν Ἰσσηδόνας οἰκεῖν, τούτων δ' ἄνωτέρω Ἀριμασπούς, ἄνω δὲ Ἀριμασπῶν τὰ Ρίπαια ὄρη, ἐξ ὧν τὸν βορέαν πνεῖν, χιόνα δὲ μηποτε αὐτὰ ἐκλείπειν. ὑπὲρ δὲ τὰ ὄρη ταῦτα Ὑπερβορέους καθήκειν εἰς τὴν ἕτεραν θάλασσαν. καὶ ἄλλοι ἄλλως Ἑλλάνικος (4 F 187) Ὑπερβόρειο γράφει διὰ διφθόγγου.

* ὑπὲρ CLUVER ὑπὸ STEPH.
** Ἀλπεῖα MEINEKE ἄλπεῖα R ἄλπαια P και-
παια V *** ὑπερβοραίους P
**** Ἀντίμαχος: Καλλίμαχος RUHNKEN

VII. SIMONIDES

1.

1 (S. 159): ET. M. P. 479, 47 (TZETZ. LYK. 355): Ἰτωνίς καὶ Ἰτωνία ἢ Ἀθηναῖα εἴρηται παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, ἀπὸ τίνος πόλεως Ἰτωνος. φησὶ δὲ ὁ γενεαλόγος Σιμωνίδης Ἰτωνοῦ* θυγατέρας γενέσθαι δύο, Ἀθηναῖαν καὶ Ἰοδάμαν, ἃς ἐξηλοκυίας τὴν ὀπλομαχικὴν εἰς ἔριν τὴν εἰς ἀλλήλας χωρήσαι, ἀναιρεθῆναι τε τὴν Ἰοδάμαν ὑπὸ τῆς Ἀθηναῖας.

* Ἰτωνίου TZETZ.

VIII. ANDRON

1.

7 (S. 162): SCHOL. AISCHYL. PERS. 188 (TZETZ. LYK. 894. 1283): κασιγνήτα γένους ταύτου Ἄνδρων ὁ Ἀλικαρνασεύς φησὶ „Ὠκεανὸς δὲ

γήμας Πομφολύγην και Παρθενόπην ἴσχει ἐκ μὲν Παρθενόπης Εὐρώπην και Θράικην, ἐκ δὲ Πομφολύγης Ἀσίαν και Λιβύην, ἀφ' ὧν τὰς ἡπείρους ὀνομασθῆναι συμβέβηκεν.

2.

13 (S. 163 — 164): SCHOL. SOPHOKL. OK 1053: ζητεῖται τί δήποτε οἱ Εὐμολπῖδαι τῶν τελετῶν ἐξάρχουσι ξενοῖοντες. εἶποι δ' ἄν τις ὅτι ἀξιοῦσιν ἔνιοι πρῶτον Εὐμολπον ποιῆσαι τὸν Δηϊόπης τῆς Τριπτολέμου· τὰ ἐν Ἐλευσίνοι μυστήρια και οὐ τὸν Θραϊκά, και τοῦτο ἱστορεῖν Ἴστρον ἐν τῷ πέμπτῳ (?)* τῶν Ἀτάκτων**. Ἀκεστόδωρος (III) δὲ πέμπτον ἀπὸ τοῦ πρῶτου Εὐμολπου εἶναι τὸν τὰς τελετὰς καταδείξαντα γράφει ὠντως „κατοικῆσαι δὲ τὴν Ἐλευσίνα ἱστοροῦσι [δὲ] πρῶτον μὲν τοὺς αυτοχθοναὺς εἰπεὶ Θραϊκάς τοὺς μετὰ Εὐμόλπου παραγενομένους πρὸς βοήθειαν < εἰς > *** τὸν κατ' Ἐρεχθέως**** πόλεμον. τινὲς δὲ φασὶ και τὸν Εὐμολπον εὐρεῖν τὴν μῆσιν τὴν συντελουμένην κατ' ἑνιαυτὸν ἐν Ἐλευσίνοι Δῆμητρι και Κόρηι. Ἀνδρων μὲν οὖν γράφει οὐ τὸν < πρῶτον > ***** Εὐμόλπον εὐρεῖν < τὴν > μῆσιν, ἀλλ' ἀπὸ τούτου Εὐμολπον πέμπτον γεγονότα Εὐμόλπου γάρ γενέσθαι Κῆρυκα, τοῦ δὲ Εὐμολπον, τοῦ δὲ Ἀντίφημον, τοῦ δὲ Μουσαῖον τὸν ποιητὴν, τοῦ δὲ Εὐμολπον τὸν καταδείξαντα τὴν μῆσιν και ἱεροφάντην***** γεγονότα. (ZU F I.)

- ε ου
- * πέμπτῳ ELMSLEY π L α I περι VYLG.
  - ** Ἀτάκτων: Ἀτικῶν?*** < εἰς > LASCARIS
  - **** Ἐρεχθέως TRIKLINIUS -εος L
  - ***** πρῶτον SIEBELIS οὐ τούτον MÜLLER
  - ***** πρῶτον ἱεροφάντην MEINEKE

IX. ASKLEPIADES

1.

5 (S. 168): PHOT. SUID. HESYCH. Σ. Ρησὸς ἀρχὸς, ὡς ἀϊρέσει* τὰ θέσφατα, παρ' Ἐπιχάρμου (F 205 KAIB.) ἦτοι παρὰ τὴν ῥῆσιν εἴρηται** ἦ, ὡς Ἀσκληπιάδης ἐν τῷ Τραγωιδουμένῳ, ἀριστον αὐτὸν*** γεγέννηται ἀλήθειαν εἰπεῖν. ἐγένετο δὲ και ἕτερος.

- * ρησὸς ἀρχὸς ὡς ἀϊρέσει PHOT. ρησιάρχος ὡς ἐρέει SUID ρησόςσαρχος ὡς ῥεει HES ὡς ἀναίρει KAIBEL
- ** εἴρηται PHOT. εἴρηκεν SUID
- *** διὰ τὸ ἀριστον? αὐτὸν RHESOS

X. BION

1.

3 (S. 177): ATHENAI. II 45 C: Ἡλιόδωρος (III) δὲ φησὶ τὸν Ἐπιφανῆ Ἀντίοχον . . . τὴν κρήνην τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ κεράσαι οἴνωι, καθάπερ και τὸν Φρύγα Μίδα φησὶ Θεόπομπος (II), ὅτι ἐλείν τὸν Σιληνὸν ὑπὸ μέθης

ἠθέλησεν. ἐστὶ δὲ ἡ κρήνη, ὧς φησι Βίων, μέση Μαιδῶν* καὶ Παιόνων
Ἰννα καλουμένη.

* Μαιδῶν CASAUBONUS μῆδων ATHEN.

П Р И Л О Ж Е Н И Е I I

Откъси от антични автори и схолиони към фрагментите
(по реда на въвеждането им в изложението)

1. IL. I 593 — 594: κάππεσον ἐν Λήμνω, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνήεν· ἔνθά
με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.
2. SCHOL. IL. I 594 (FCOR HIST 328, 101): φιλόχορος φησί Πελασγούς.
αὐτοὺς ὄντας, οὕτω προσαγορευθῆναι, ἐπεὶ πλεύσαντες, εἰς Βραυρῶνα
κανηφόρους παρθένους ἠοπάσαν· σύνεσθαι δὲ τὸ βλάπτειν λέγουσιν.
Ἐρατοσθένης (F COR HIST 241, 41) δέ, ἐπεὶ γόητες ὄντες εὐρον δηλητήρια
φάρμακα. ὁ δὲ Πορφύριος, ἐπεὶ πρῶτοι τὰ πολεμιστήρια ἐδημιούργησαν
ὄπλα. ἢ πρὸς βλάβην ἀνθρώπων συντελεῖ. ἢ ἐπεὶ πρῶτοι ληστήρια ἐξε-
ῦρον.
3. HOM. OD. VIII 294: ὄχεται (Ἥφαιστος) ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας (ACC.)
ἀγριοφώνους
4. SCHOL. OD. VIII 294: Θρακῶν γένος οἱ Σίντιες τῶν ἐποικησάντων
ποτὲ τὴν Λῆμνον. ἀγριοφώνους δὲ βαρβάρους. τὸ γὰρ ἄγριον ἐπὶ
βαρβαρικῆς (πειρατᾶς ὄντας ἢ ὄτι) τίθησι προαιρέσεως. παρὰ τὸ σί-
νεσθαι καὶ βλάπτειν πειρατᾶς ὄντας ἢ ὅτι δικοῦσιν αὐτοὶ πρῶτον ἐπινε-
νοηκέσαι τὰ πρὸς πόλεμον ὄπλα.
5. SCHOL. OD. VIII 294: τι μοι τῶν ἀγκυλοτόξων, ὦ φίλε, Κιμμερίων Σιν-
τιέων τε μάλει
6. SCHOL. APOLL. RHOD. I, 608 (DET. 445 — 446): κραναὴν Σιντιίδα
Λῆμνον ἴκοντο ἐπιτεθικῶς Σιντιῆς ἢ Λῆμνος. Τυρσηνοὶ γὰρ αὐτὴν πρῶ-
τοι ᾤκησαν βλαπτικώτατοι ὄντες. ἢ τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων οἰκισθεῖ-
σαν καὶ Ὀμηρος ᾤχετο δ' ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους· Ἐλ-
λάνικος δὲ φησι Σίντιας ὀνομασθῆναι τοὺς Λημνίους διὰ τὸ πρῶτους
ὄπλα ποιῆσαι πολεμικὰ πρὸς τὸ σίνεσθαι τοὺς πλησίον καὶ βλάπτειν.

П Р И Л О Ж Е Н И Е I I I

Поправки и добавки към тракийските езикови остатъци
по сведенията на генеалогистите и митографите

Αἴμος PN (I. IV 6). D e t s c h e w. 10: nom. thrac. Non accipio.
Ἀμάδοκοι EN (I. IV 10): nom. thrac; (?).

Βέβρυκες EN (I. V 1), Βεβρυκία ON (I. V 2): nom. thrac.
Θύμβρα, Θύμβρις, Θύμβριον, Δύμβριος ON (I. IV 19): nom. thrac.
Κριθώτη ON (I. IV 4): nom. thrac.
Μάνδρων PN (I. V 1): nom. thrac.
Μαριανδύνοι EN (I. III 1): nom. thrac.
Πιτύεια, Πιτύεσσα ON, Πιτυοσσηνοί EN (I. V 1): nom. thrac.
Σάλμος ON (I. IV 2): nom. thrac.
Σανάπη ON (I. I 1): nom. thrac. D e t s c h e w. 420: ψσανάπη.
Στρέψα ON (I. IV 8): nom. thrac. (?).
Φλέγγρη ON (I. IV 5): nom. thrac.

ÉTUDES DES SOURCES ÉCRITES GRECQUES SUR LA THRACE
ANTIQUE. V. LES GÉNÉALOGISTES
ET LES MYTHOGRAPHERS DU ve—ive
S. AV. N. E.

Alexandre Fol

(Résumé)

Les 33 fragments des généalogistes et des mythographes grecques dont 20 appartiennent à Hellanique sont ci-dessus analysés à la base d'une recherche texte-critique, historico-géographique et linguistique. La plupart des fragments et l'ensemble des témoignages sont mis à la pointe pour la première fois dans la littérature sur l'histoire de la Thrace antique, c'est qu'a provoqué de nombreuses corrections des noms des lieux, de noms de personnes et d'autres appréciations. On propose 12 essais de précisions des restes de la langue des Thraces.

L'étude comprend encore les textes des fragments en grec (suppl. I); les textes grecques encadrés dans l'analyse (suppl. II) et les corrigenda de D. D e t s c h e w, Die thrakischen Sprachreste, Wien, 1957, stéréotypé avec bibliographie ajournée de Ž. Velkova en 1976.

СПИСЪК НА СЪКРАЩЕНИЯТА

Кирилица

1. Георгиев ГЕ: В л. Георгиев. Траките и техният език. С., БАН, 1977.
2. Данов ДТ: Х р. Данов. Древна Тракия. Изследвания върху историята на българските земи, Северна Добруджа, Източна и Егейска Тракия от края на IX до края на III в. пр. н. е., С., Наука и изкуство, 1969 (= Altthrakien, W. de Gruyter, Berlin — New York, 1976 — 77).
3. Извори: Г. К а ц а р о в — Д. Д е ч е в и д р., Извори за старата история и география на Тракия и Македония. С., БАН, 1949.
4. Ф о л ПИТ: А л. Ф о л. Политическа история на траките от края на бронзовата епоха до края на V в. пр. н. е., С., Наука и изкуство, 1972.
5. Ф о л ТБ: А л. Ф о л. Тракия и Балканите през ранноелинистическата епоха, С., Наука и изкуство, 1974.
6. Ф о л Проучвания: А л. Ф о л. Проучвания върху гръцките извори за древна Тракия I. Тракия в Периегезата на Хекатей. — ГСУ — ИФ 66, 1972 — 1973, С., 1975, 19 — 33; II. Тракийският логос на Херодот. Пак там, 67, 1973 — 1974, С., 1976, 7 — 25; III. Тракия в „Археология“—та на Тукидид. Пак там, 68, 1974 — 1975, С., 1977 (под печат); IV. Теопомп: „История на Филип II [Македонски]“ и „Гръцка история“. Пак там, 69, 1975 — 1976, С., 1978 (под печат).

7. D e t s c h e w : D. D e t s c h e w. Die thrakischen Sprachreste. Wien, 1976².
8. F G R H i s t : F. J a c o b y. Die Fragmente der Griechischen Historiker I I. Berlin, 1923.

СПИСЪК НА АНТИЧНИТЕ АВТОРИ

1. A e s c h y l u s. Eum. (Wilamowitz-Möllendorf)
2. A p o l l o d o r u s (Wagner)
3. A p o l l o n i u s R h o d. (Merkel)
4. [P s.] A r i s t o t e l e s. De mirab. auscult. (Appelt)
5. A r r i a n u s. Bith., Periopl. (Roos)
6. A t h e n a e u s (Kaibel)
7. D i o d o r u s (Vogel)
8. E u r i p i d e s, Rhes. (Wecklein)
9. H a r p o c r a t i o n (Dindorf)
10. H e c a t a e u s (Jacoby)
11. H e r o d o t u s (Stein-Hude, Feix)
12. H e s i o d o s (Razch²)
13. H o m e r u s. Tlias; Odyssea (Amcis-Hentze), Hymn. (Humbert)
14. J o r d a n e s. Getica (Mommsen)
15. P a u s a n i u s (Jones, Schwabe)
16. P i n d a r u s. Olymp., Pyth. (Bergk)
17. P l a t o, Axiochos, Charm. (Schanz)
18. P l i n i u s (Mayhoff)
19. P l u t a r c h u s. Vitae paral., De cur. (Ziegler), Moralia II (Nachstädt-Sievekling-Titchener)
20. P o l y a e n u s (Wölfflin-Melber)
21. [P s.] S k y l a x (Müller)
22. [P s.] S k y m n o s (Müller)
23. S o p h o c l e s. Antig. (Pearson)
24. S t e p h a n u s B y z a n t i n u s (Meineke)
25. S t r a b o (Meineke)
26. S u i d a s (Bernhardy)
27. T e o p h r a s t u s. Hist. plant. (Wimmer)
28. T h u c y d i d e s (Hude, Romilly, Smith)
29. X e n o p h o n, Anab. (Vollbrecht), Hell. (Marchant)